

Η ΔΥΣΙΣ ΤΟΥ ΗΛΙΟΥ

Fra già l'ora
 . . . che ho nuovo peregrin, d'amore
 Punge, se ode squilla di lontano
 che paia 'l giorno pianger che si muore.
 DANTE.

Ἡ χαμηλὴ βοσωναίρα, ἡ ὁποία περιζώνει τὴν πεδιάδα, ἀνοίγεται ἐκεῖ πρὸς βορρᾶν εἰς σχίσμα στενόν, διὰ τοῦ ὁποίου φαίνεται ἡ θάλασσα, γλαυκὴ καὶ γαλιηναία ὡς λίμνη, καὶ ἐν ἀπόπτῳ τὸ ὑψηλὸν ὄρος τῆς ἀπέναντι νήσου μὲ χιονοσκεπὴ κορυφὴν. Ὁ ἀήρ τῆς ὠραίας δέλης τοῦ Φεβρουαρίου ἔπνεεν ἐλαφρὸς καὶ γλυκὺς, προαγγέλλων μακρόθεν τὴν ἀνοιξιν, ὁ δὲ ἥλιος ἀπ' οὐρανοῦ καθαροῦ ἐσκόρπιζεν ἀφειδῶς τὰς χρυσὰς ἠμβλυμένας του ἀκτῖνας. Ἡ δύσις, πρὸς τὴν ὁποίαν ἐπλησίαζεν ἤδη, ἐξήστραπτεν ὡς ποταμὸς πυριφλεγῆς ἢ δὲ πληθῶρα ἐκείνη τοῦ χρυσοκράνου φωτός, ἡ πέριξ τοῦ δίσκου, ἀραιουμένη βαθμηδὸν ἐφ' ὅσον ἀνήρχετο τὸ βλέμμα πρὸς τὸ ζενίθ, κατέληγεν εἰς τὴν γλυκυτάτην γλαυκὴν ἀπόχρωσιν, δι' ἧς ἐφαίνετο οἶονεῖ ἐσμιλτωμένους ὀλόκληρος ὁ οὐράνιος θόλος. Ἀπέναντι τὰ δυτικὰ βουνά, ὑπὸ τὸν χρυσοῦν μανδύαν, δι' οὗ τὰ ἐκάλυπτεν ὁ ἥλιος, διεφαίνοντο τεφρόχροα, καὶ ὑπὸ τὸ θάμβος τοῦ ἀφθόνου φωτός, ὑφ' οὗ κατελάμπετο ἡ εὐρεῖα, ἡ γραφικὴ πεδιάς, μόλις διεκρίνοντο αἱ ἐπ' αὐτῆς λεπτομέρειαι. Εἰς τὸν φωτεινὸν χειμαρρὸν, ὁ ὁποῖος ἐχύνετο ἐκεῖ ἀπὸ τοῦ οὐρανοῦ πρὸς τὴν γῆν, ἐφαίνετο ὡς τις κίνησις διηνεκῆς, κυκλοφορία μοσίων χρυσοειδῶν. Τὸ χρῶμα τοῦ ἠλιολαμποῦς ἐδάφους ὀλονὲν ἐξησθενεῖτο καὶ ἐκ τῆς πορφύρας του ἐξετείνοντο ἤδη μακρότεραι καὶ ὠχρότεραι αἱ σκιαὶ τῶν λοφίσκων, τῶν στύλων, τῶν δένδρων, τῶν οἰκίσκων καὶ τῶν ἀραιῶν περιπατητῶν. Αἱ φουντωταὶ ἐλαῖαι μὲ τοὺς στοσεβλοῦς των κορμούς ἐπεδείκνυνον ὡσεὶ μὲ ἀραιὰν χρυσοῦν κόνιν πεπασμένας τὰς μαύρας κορυφάς. Οἱ πυργῖται καὶ αἱ πετροδίαιτοι οἰκάνθαι, τὰ πτηνὰ τοῦ χειμῶνος, ἑτερέτιζον μετὰ θέρμης τὸ ἐσπερινόν των ἄσμα ἐπὶ τῶν κυπαρίσσιων καὶ τῶν ἀκακιῶν, χαιρετίζοντα τὸν πατέρα ἥλιον καὶ προσκαλοῦντα τὰς ἀγαπητάς χελιδόνας... Ἡ ἀνοιξὶς ἤρχετο τὴν ἡσθάνοντο τὴν ὥραν ἐκείνην μυροβολοῦσαν μακρόθεν. Δὲν θὰ ἐχόρταινον πλέον τόσῳ δυσκόλως μὲ κόκκους καὶ μὲ σκόληκας· χάριν αὐτῶν θὰ ἐξεκολάπτοντο ταχέως μυριάδες ἐντόμων καὶ τὸ κυνήγιον θὰ

συνεκροτεῖτο τώρα εἰς τὸν ἀέρα, πλοῦσιον, ἀκίνδυνον, εὐχάριστον. Καὶ ὠξύνοντο τὰ τεροτίσματα των εἰς τὴν προσδοκίαν τῆς νέας ζωῆς· τὴν ὑπισχνεῖτο εἰς ὅλας τὰς ψυχὰς ἡ ἀψευδὴς γλῶσσα τοῦ τοπίου, τοῦ καταλαμπομένου μαγικῶς ὑπὸ τῆς δύσεως...

Ὁ ἥλιος κατήρχετο ἐν τούτοις ὀλονὲν πρὸς τὸ βουνόν. Τὸ φῶς ἐγίνετο μετριώτερον. Τὸ σφρίγος ὄλον ἐκεῖνο ἐξησθενεῖτο καὶ ἡ ἔρμος γλυκύτης ἐχύνετο ἀφθονωτέρα. Αἱ ἠλιακαὶ ἀκτῖνες ἠμβλύνοντο περισσότερο καὶ ὁ δίσκος ὀλονὲν ἐπορφουροῦτο, στιλπνὸς ὡς ἐπιφάνεια μετάλλου ἀναλελυμένου. Τὰ χρώματα ἤλλαζον. Τὸ τεφρόχρουν τῶν βουνῶν διεδέχετο ἰώδες βαθύ, καὶ ὑπεῶνω μεταξὺ τῆς βουνοσειρᾶς καὶ τοῦ ἡλίου, ὁ ὀρίζων ἐβάφετο πορφουρὸς, μὲ κύματα κιτρίνου, ἰώδους καὶ κυανοῦ. Ἡ θαμβοῦσα λάμψις ἀπέλιπε κατὰ μικρὸν τὴν πεδιάδα καὶ ἡ εὐρεῖα καταπρασίνη ἔκτασις ἀπεκαλύπτετο ἐν μεγαλοπρεπεῖᾳ ἡρέμῳ καὶ σιγηλῇ, ὑπὸ τὸ καθαρὸν μετριασμένον φῶς. Καὶ ἐφαίνοντο τώρα ἀπὸ τοῦ ὕψους τῆς σκοπιᾶς μᾶς εὐκρινεῖς καὶ ἐλικαιοειδεῖς δρομίσκοι τῆς πεδιάδος, λευκάζοντες ὡς ποτάμια ἐν μέσῳ τῆς πρασιᾶς, στενοῦμενοι καὶ συμφορῶμενοι ἐφ' ὅσον ἐξετείνετο τὸ βλέμμα πρὸς τὴν σκιεράν ἐσχατιὰν τῶν βουνῶν καὶ ἀνέκυπτον τὰ ἄφυλλα δένδρα ἐν μέσῳ τῶν ἀειθαλῶν ὑπὲρ τὴν νεάζουσαν χλόην, τὴν ἄνευ ἀνθέων ἀκόμη καὶ ἀνέπανον τὸ ἔμμα, στίζοντες ἀτάκτως τὴν πρασίην συνεχῆσαν διὰ τοῦ ἀνοικτοῦ των χρώματος οἱ ἀγροτικοὶ οἰκίσκοι, μεμονωμένοι ἢ ἀνὰ δύο, ἐμβλήματα τῆς Εὐτυχίας, ἡ ὁποία διαφαίνεται τόσον ὠραία... ἀπὸ μακρᾶν! Ὁ ἀήρ δὲν ἐκινεῖτο. Τὰ πτηνὰ κατέπανον τὰ ἔσματά των· οἱ βόες ἐπέστρεφον ἐκ τῆς βοσκῆς μὲ ἥρεμον βῆμα, μὲ κατηφῆς πρόσωπον καὶ τὰ λευκόμαλλα πρόβατα κατήρχοντο τοὺς λοφίσκους μὲ σκιρτήματα... Καὶ ὁ ἥλιος ἤγγισε τώρα πλέον τὸ βουνόν. Μίαν στιγμὴν ἀκόμη ἐπέδειξε τὸ λαμπρόν του πρόσωπον ἄνευ ἀκτινωτοῦ καὶ ἔδυσε. Σιωπῇ συνέσχε τὴν φύσιν εἰς τὸ μεγαλοπρεπὲς θέαμα. Οὔτε φωνή, οὔτε κελᾶδημα, οὔτε μυκηθμός, οὔτε βέλασμα. Ἡ σκία

τῆς δειλίας, ὁ πρόδρομος τῆς μελανῆς νυκτός, ἐπεχύθη πυκνή. Τὸ γλαυκὸν στερέωμα ἐγένετο βαθύτερον καὶ ἐπὶ τοῦ ὀρίζοντος διεχωρίσθησαν καθαρὰ αἱ ζῶναι τῶν γλυκέων χρωμάτων τοῦ λυκαυγοῦς,

ὅπου δὲν ἔχουν ὄνομα καὶ ἔχουν περίσσια κάλλη,

ὠχιώντων βαθμηδόν, ἕως οὗ ἀποσβεσθῶσιν ἐν-
τελῶς εἰς τὸ σκότος τῆς ἐγγιζούσης ἐσπέρας. . .

Ἦ δύσις, διατὶ ἐλεύεις τόσον τὴν ψυχὴν μου καὶ τί εἶνε ἡ γλυκεῖα αὕτη μελαγχολία ποῦ μοῦ ἐμπνέεις. Μὴ μοῦ ἐνθυμίζης ἀμυδρῶς ζῶν ἐυ-
τυχίας καὶ μακροϋότητος, τὴν ὁποίαν ἔζησα ἄλ-
λοτε καὶ ἀλλαχοῦ, χωρὶς νὰ τὸ ἤξεύρω, ἢ μὴ εἶσαι τὸ λυπηρὸν προμύνημα τοῦ τέλους μας καὶ τῆς αἰωνίας νυκτός; Τί σημαίνει ἡ ἡμερος χαρὰ, τὴν ὁποίαν σπείρεις πάντοτε εἰς τὴν ἀνάιτιον μελαγχολίαν μου, ὧρα χρωμάτων καὶ σιωπῆς, καὶ τί εἶνε αὕτη ἡ ἀνήσυχος μελαγχολία, μὲ τὴν ὁποίαν πικραίνεις τὴν χαρὰν μου; Διατὶ εἶνε τό-
σον ἀόριστον καὶ συγκεχυμένον τὸ αἶσθημα ποῦ μοῦ διεγείρεις, ὃ δύσις μυστηριώδης, ὡς τις ἀπῆ-
χης μακροϋμένη, ὡς ἀνάμνησις φευγαλέα, ὡς ἰνδαλμα ἀσύλληπτον;

Ἄλλοτε οὔτε ἀνάιτιος, οὔτε ἀόριστος ἦτο διὰ τὸν ἄνθρωπον ἢ ἐκ τῆς δύσεως ἐντύπωσις. Πλὴν τὸ ἄλλοτε τοῦτο εἶνε παλαιόν, πολὺ παλαιότερον τῆς ἐποχῆς, κατὰ τὴν ὁποίαν ἡ ἀπέναντί μου πλουσία καὶ εὐφορος πεδιάς ἦτο ἔκτασις ἄγονος, νοσηρὰ καὶ τεлмаτωδής· παλαιότερον τῆς ἐπο-
χῆς, καθ' ἣν ἀνηγείρετο ὁ Παρθενῶν καὶ αὐτῆς ἀκόμη, καθ' ἣν ἤκμαζον τὰ νῦν ἐρείπια τῆς Περ-
σέπολεως. Ἦτον ὅτε καὶ ὁ ἄνθρωπος, ὡς ἀληθῆς τέκνον τῆς φύσεως, ἔζη βίον ἀγορτικόν, τὸν πρῶ-
τον τοῦ βίου. Μικρὰ ἔξεστο καλύβαι ἦσαν τὰ πολυτελῆ μέγαρα τῆς ἐποχῆς καὶ βάνασά τινα ἐργαλεῖα, λίθινα ἢ χαλκᾶ, ἀπετέλουν ὅλην τὴν βιομηχανίαν τῆς. Ἡ καλλιέργεια τῆς γῆς ἦτο ἡ μόνη τοῦ ἀνθρώπου ἐργασία. Τὰ δέρματα τῶν ζῶων ἐκάλυπτον ἀκατέργαστα τὴν γυμνότητά του καὶ τεμάχια ῥητινωδῶν ξύλων ἐφώτιζον τὰ λιτὰ του δεῖπνα. Ὁ περὶ ὑπάρξεως ἀγὼν ἦτο τότε σκληρότερος· ὅλοι εἰργάζοντο ὅσοι ἤθελον νὰ φά-
γουν· ὅλοι ἐσπείρον ὅσοι ἤθελον νὰ θερίσουν, ὅλοι ἐκυνήγουν ὅσοι ἤθελον νὰ ἐνδυθοῦν· ὅλοι ὠκοδό-
μουν ὅσοι ἤθελον νὰ στεγασθοῦν. Τὰ ἄγρια θηρία ἐφόρμων πολλάκις ἐναντίον των καὶ μάχαι σκλη-
ραὶ συνεκροτοῦντο ἐκείνου συστάδην. Αὐτοὶ ἦσαν οἱ μόνοι των πόλεμοι· ἀλλ' ἐπρεπε νὰ εἶνε ἄγρυ-
πνοι καὶ γενναῖοι στρατιῶται ὅλοι των, διότι εἰς τὴν παραμικρὰν ἀμέλειαν ἢ δειλίαν ναε victis !..

Δὲν εἶχον βασιλεῖς τότε ἀκόμη, οὔτε ποιητὰς, οὔτε γράμματα, οὔτε ἐπιστήμας, οὔτε ἱστορίαν, οὔτε θρησκείαν ἀκόμη... Ἄλλ' ἀντὶ τούτων ὅλων τῶν ἀγαθῶν ἀπέλαυον μιὰς ἀληθοῦς εὐτυχίας, τὴν ὁποίαν εἰς μάτην ζητεῖ ὁ σημερινὸς ἄνθρω-

πος! Ἡ δύσις τοῦ ἡλίου εἶχε τότε δι' αὐτοῦς ἀληθῆς, ἀπαράμιλλον γόητρον. Διότι ἦτο ἡ ὥρα τῆς ἀληθοῦς ἀναπαύσεως, τῆς καταπαύσεως τῶν πόνων καὶ τῶν κινδύνων τῆς ἡμέρας. Ὁ ἄνθρω-
πος τῆς ἐποχῆς ἐκείνης μὲ τὸ δερμάτινον περι-
ζῶμα καὶ τὰ γυμνὰ λάσια στήθη, καθήμενος παρὰ τὴν φλοῖαν τῆς καλύβης του καὶ σογγί-
ζων τὸν ἰδράτα τοῦ ἡμερησίου καμάτου, ἠτένι-
ζε τὸν ἥλιον κατερχόμενον πρὸς τὴν δύσιν του μὲ ἐν αἶσθημα εὐτυχίας — εὐτυχίας ζωώδους ἴσως, ἀλλὰ διὰ τοῦτο μεγάλης — μὲ τὴν σκέψιν τῆς ἀφρόντιδος νυκτός, τὴν ὁποίαν θὰ διήρχετο κοιμώμενος ἡσυχῶς, ἄνευ ὄνειρων, ἄνευ παροξυ-
σμῶν, ἄνευ ὑπολογισμῶν θησαυρίσεως, ἄνευ πυ-
ρετοῦ ἐμπνεύσεως, ἄνευ δίψης ἐκδικήσεως ἢ φιλο-
δοξίας... Ἐκάστη ἡμέρα παρερχομένη ἦτο τότε δι' αὐτὸν πλήρης σταδιοδρομία, καὶ ἐὰν ἠδύνατο νὰ τεניתῆ ζῶν τὸν δύνοντα ἥλιον πρὸ τῆς καλύβης του, ἦτο τελείως νικητὴς καὶ ἱκανοποιημένος τῆς κτίσεως ὁ βασιλεὺς. Ἐφθάνεν εἰς τὸ τέρμα λοιπὸν καθ' ἐκάστην ἐσπέραν καὶ ἀπῆλαυε τὴν ἀνάπαυ-
σίν του ἀμιγῆ, ἕως οὗ πάλιν θὰ ἐροδίξεν ἡ ἡὼς νέας ἡμέρας, νέας ζωῆς

Πόσοι αἰῶνες παρήλθον ἀπὸ τῆς ἐποχῆς ἐκεί-
νης! Οἱ ὅροι τοῦ βίου ἤλλαξαν ἐντελῶς. Ἡ ἄν-
θρωπίνη κοινωνία ἀπετέλεσεν ὄργανισμὸν ἀπείρους πολυπλοκώτερον, ὁ καταμερισμὸς τοῦ ἔργου ἐπ-
ῆλθε πλήρης καὶ ὅλα ἐπροόδευσαν. Πολλοὶ ἐργά-
ζονται καὶ τὴν νύκτα· ἄλλοι ἀργοῦσι καὶ τὴν ἡμέραν. Τὰ ἠλεκτρικὰ φῶτα ἀμιλλῶνται πρὸς τὸν ἥλιον. Αἱ αἰθουσαι τῶν νυκτερινῶν χορῶν ὑπερβαίνουν κατὰ τὴν λαμπρότητα τὴν ἀνθό-
σπαρτον πεδιάδα. Οἱ παντοδαποὶ κόποι ἀρχίζουσι διὰ πολλοὺς ἅμα τῇ ἐσπέρα, ἐν ᾧ δι' ὅλης τῆς ἡμέρας ἀναπαύονται. Καμμίαν ἐσπέραν ποτέ, οὐδὲ τὴν τελευταίαν του, ἐθεώρησε κανεὶς τέρμα σταδιοδρομίας, καὶ δυσκόλως θὰ εὑρίσκε τις σῆ-
μερον καὶ μετὰ τῶν ἀπολιτίστων ἀκόμη ἄνθρω-
πον μὲ τὴν ἡμερίαν καὶ τὴν ἀφροντίαν τοῦ ζῶου. Ἡ φιλοδοξία, ἡ μέριμνα περὶ τῆς αὔριου, ἡ ζωηρὰ φαντασία κατέστρεψαν τὴν ἡσυχίαν τοῦ ὕπνου μας, τὸν ὁποῖον διακόπτουσι τὰ φρικωδέστερα ὄνειρα. Κάτι ζητοῦμεν, τὸ ὁποῖον ποτέ δὲν θὰ φθάσωμεν καὶ ποτέ διὰ τοῦτο δὲν θὰ ἡσυχάσω-
μεν. Ἡ δύσις τοῦ ἡλίου δὲν ἔχει πλέον δι' ἡμᾶς καμμίαν σημασίαν. Καὶ ὅμως ἡ κληρονομικότης μᾶς μετέδωκε τὸ αἶσθημα τῶν παλαιωτάτων ἐ-
κεινῶν προγόνων καὶ ὀρμεμφύτως πλέον πα-
θινόμεθα, χωρὶς νὰ θέλωμεν, εἰς τῆς ἡμέρας τὸ τέλος. Ἄλλ' ὡς ἐκ τῆς μακρᾶς σειρᾶς τῶν διαρ-
ρυσάντων αἰῶνων καὶ τῆς ὀλοσχεροῦς τῶν περι-
στάσεων ἀνατροπῆς, αἰσθανόμεθα σῆμερον τόσω ἀμυδρὸν καὶ συγκεχυμένον τὸ παλαιότατον αἶ-
σθημα, συγχρόνως δὲ τόσον ἀγνώριστον καὶ ἀν-
αίτιον καὶ ἀσφές, ὥστε κατήντησε πλέον δι' ἡμᾶς μυστηριώδες, ὡς τι γλυκύπικρον, ἐμπνέον

διάθεσιν παραδόξως κλαυσίγελων, τὴν ὁποίαν μάτην μέχρι τοῦδε ἐπειράθησαν νὰ ἐρμηνεύσωσιν οἱ ποιηταί, οἱ συντρίβοντες τὸ ἀνερμάτιστον αὐτῶν σκάφος καθ' ὅλων τῶν ὑφάλων τῆς πλάνης καὶ τῆς ὑπερβολῆς.

Τόσον μακρὰν πρέπει νὰ ἀνατρέξῃ ὁ φιλόσοφος, ἂν θέλῃ νὰ ἐξηγήσῃ φυσικῶς τὴν ἐντύπωσιν, τὴν ὁποίαν γεννοῦν εἰς τὴν ψυχὴν τοῦ τ' ἀνῶνυμα χρώματα καὶ ἡ ἡρεμία τῆς δύσεως. Εἶνε μάλιστα δυνατόν νὰ προεικάζῃ καὶ τί ἡμπορεῖ νὰ συμβῆ εἰς τὸ μέλλον. Ἄν ἡ κληρονομικότης θὰ μεταβιδάξῃ τὸ αἶσθημα ὁλονὲν ἀσθενέστερον, οἱ δὲ ὕροι τοῦ βίου θὰ μεταβάλλωνται ὁλονὲν πε-

ρισσότερον, μετὰ τινὰ χρόνον ἢ δύσιν, ἢ ὥρα τῆς ἀναπαύσεως, ἢ ἐκλύουσα τώρα εἰς ἡρεμον ἀλλ' ἄριστον εὐτυχίαν, θὰ εἶνε ὡς ἤτο ἄλλοτε ἢ ἀνατολή, ἢ ὥρα ἢ πλήρης σφρίγγους, ἢ ἀρχὴ τῆς ἐργασίας καὶ τῆς ζωῆς. Ἄλλ' ἕως οὗ συμβῆ τοῦτο καὶ ἀπεκδυθῆ ἢ δύσιν τοῦ μυστηρίου της, πρέπει βεβαίως νὰ διαδεχθῶσιν ἀλλήλας ἀπειρία δύσεων καὶ ἀνατολῶν· πρὸς τοσοῦτον δὲ χρόνον παραβαλλόμενοι θὰ εἶνε ὡς μία στιγμὴ καὶ οἱ τεσσαράκοντα αἰῶνες, οἵτινες ἀπὸ τοῦ ὕψους τῶν πυραμίδων ἐθεώρουν τὸν στρατὸν τοῦ Ναπολέοντος.

Πρὸ τῆς παιδείας τῆς Ζακύνθου, 14 Φεβρουαρίου 1891.

ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΑ ΜΑΤΙΑ ΤΗΣ ΨΥΧΗΣ ΜΟΥ

Ο Ι Θ Ε Ο Ι

Μοῦ φάνηκεν ἓνα ὄνειρο ἔς τὰ δυνατὰ φτερά του

Πῶς μ' ἄρπαξε μὰ μέρα

Κι' ὀλόγηλα μ' ἀνέβασεν ἀπὸ τὴ γῆ ἐδῶ κάτω

Στὸν ἄπλαστον κι' ἀπέραντον αἰθέρα.

Καὶ μὲ τὸ φῶς τὸ ἀσάλευτον, ὁποῦ ποτὲ δὲν ἔχει

Ἀνατολὴν καὶ Δύσι,

Στὰ βάθη ἀντίκρουσα τὴ Γῆ, ποῦ ὅλο κυλάει καὶ τρέχει,

Χωρὶς νὰ ξέρῃ ποῦ θὰ σταματήσῃ.

Τὴν εἶδα σὰν ἀτέλειωτο κι' ὀλάνοιχτο βιβλίον·

Κ' ἐδιάβαιναν οἱ αἰῶνες

Γεμάτοι φρίκη, σκοτεινιά, λαμπράδα, μεγαλεῖο,

Ἐνὰ νάντανε τρανοῦ ζωγράφου εἰκόνες.

Καὶ μέσα ἐκεῖ τὰ μάτια μου σὲ δυὸ θωριαὶς μεγάλαις

Καρφώθηκαν· ἀκτῖνες

Ταῖς ἔλουζαν, ἔς τὸ πλάγι τους χλώμιαζαν ὄλαις ἢ ἄλλαις.

Καὶ λησιμονύθηκα μπροστὰ ἔς ἐκείναις.

Ἡ πρώτη ἀπὸ τῆς θάλασσας τὴν τρίσβαθην ἀγκάλῃ,

Τῶν ἀστεριῶν ἀστέρι,

Ἀφρόπλαστῃ, ἡλιοστάλαχτῃ γεννιέται καὶ προβάλλει,

Ρόδα καὶ χαϊδία κλεῖ ἔς τὸ κάθε χέρι.

Μαζί της ἔρωτες, πουλιά, θεριά, δελφίνια, πλῆθη

Νεραΐδες, ὄλαις, ὄλοι...

Κ' ἡ Πλάσις γιὰ νὰ τὴν δεχθῆ ξανάνωσε κ' ἐχύθη,

Σὰ μοσχοβολισμένο περιβόλι.

Κ' ἡ δεύτερη... Σ' ἑνὸς βουνοῦ ραχούλα ἀνταριασμένη

Μαρτυρικός, ὠραῖος,